

Virágok lélekzésével, kalászkok könnyével, madarak reggeli énekével, fölszálló köd ezüsthátolával én is fölemelem hozzád lelkem szavát, én Uram, én Istenem, jó emberek messzi, messzi Istene. Jó embereké-e? Keresed-e te azt, én Uram, Istenem? Avagy nem te vagy-e, akiről szól az írás, mondván: s ő felsütteti napját a jókra és gonoszokra egyaránt, s megöntözi esőjével az igazak és gonoszok vetéseit? S ha válogatnál is bennük, Te egyedülvaló jóság, miért az én asszonyom legyen az, és miért sokmillió testvéremnek az asszonya legyen az, akinek szeméből szívbéli keserőségek rettenetes mirhája csordul majd az új kenyérre, amikor vékonyan karajozza fiókáinak? Hiszen mi sem vagyunk kivetnivalóbbak azoknál, akiknek markába a mi kenyerünket is letetted. Hiszen mi az örökkévaló törvényekkel, amiket a Te ujjad írt a szívünkbe, szembe nem szállunk. Nevedet hiába nem vesszük, parancsaidat se sárral, se vérrel be nem undokítjuk; fűben, fában csillagok szikrázásában, szelek zúgásában Téged keresünk. Embertársainkat mi nem bántjuk, senki életére nem leselkedünk, robotunkat, ahová állítottál, békességgel végezzük, s nem kérünk érte mást, csak a mindennapi kenyeret, amelyet Te szolgáliddal, a Nappal és felhővel minden teremtet állataid számára egyformán megkészítettél. Aki mindenütt asztalt terítettél az égi madárnak, miért halatod éhen a képedre formált embert, akibe lelkedet lehelted?

— Pitypalatty, pitypalatty!

Elöttem, mögöttem, körülöttem, mindenfelé zeng már a fűrjek himnusza, az ég madaraié; akiknek nincs halhatatlan lelkük és nem tudnak mást ma sem, mint amit akkor tudtak, amikor az Ember Fia a földön járt és rajtuk nyugtatta szelid szemét. Szeretnek, fiókákat nevelnek, és örülnek a világnak, amelyet az Isten szépnek és szabadnak teremtett.

(Móra Ferenc.)

AZ ANYA.

Méhe gyümölcsét szétlopta az élet;
a fiait a pálya, lázas éjek
s a lányait szerelmes vőlegények.

Most ül az özvegy-házban egyedül,
a falakon bal-sejtés feketül
s fülébe gondot, árnyat hegedül...

Örökké bajt és átkot szimatolgat,
varázsszavakkal kérdez vándor holdat
öt gyermekéről s ujjain latolgat...

A szíve bíbor pókja estelen
négy égi tájra nyújtja testtelen
mér földes lábát álm-nesztelen;

títkos drótot húz minden gyermekéig,
átfúr hegyen, erdőn, folyókon végig
s a drótfait angyal-testőrök védik...

Folyton távolba néznek a szemek,
kérges keze tapintata remek;
rögtön megérzi, ha a drót remeg.

Megérzi a gyermekszív sorscsapásait;
vak éjszakában végzettel csatázik
s ima-nyilakkal fátumokat másít...

Ha ujságok jeleznek háborút,
pestist, földrengést, jégesőt, borut;
az anyahomlok rögtön ráncba fut,

agyában félrevert harangok kongnak,
a gondolatok bomlottan bolyongnak,
mint Karneválja millió bolondnak...

Csodák csodája; mér földesre nyúl
két karja; és tenyere paizsul
minden gyerekre puhán ráborul,

anyamadár-szörny nő ki minden ujjon,
hogy gyermekének szíve odábujjon...
s akkor megnyugszik s Tedeumot ujjong...

(Mecs László.)

Szülői értekezéslet.

— A hazafias nevelés. —

Ma, amikor lángban áll körülöttünk a világ, s a haza nevében, annak érdekében hozza meg személyes áldozatát az emberek milliója, talán különösnek látszik, hogy ilyenkor beszélünk a hazaszeretet neveléséről. Azonnal hozzátéhetjük azonban azt is, vannak dolgok, amikről nem lehet elégszer beszélni, hozzátartoznak életünkhöz, mint a levegő, amely nélkül szintén nem tudnánk élni, mégsem beszélünk róla. A hazaszeretetről nem lehet elégszer szólni, különösen ma, amikor a gyermekek szinte maguk előtt látják a legmagasztosabb hazaszeret-